

VIOREL MUREȘAN

A viaszasszony

*csak most olvasom a levelet
amelyik tegnap a cipőmre tapadt
gondolataim vaktában alácsörömpölnek
köteg vasrúd az emeletről*

*a városok a lakóik
 a kövek
a földön
 kötnek ki mind*

1.

*harmincéves a nő, teljesen ősz
élő síremlék: ha úgy veszem
oszlophideg kezében nyitott könyv
tekintetében üres udvar*

*ha nevet: két fogsora közt
egy halász evickél fuldokolva*

*világgá menni egy levélen
ez olyan hely
ahol öregek élnek
lám, egy éltes úr fekete botokat árul
orrhangon beszéli végig a nyarat
gödröket gyűjt
gödröcskéket mogyoróvesszőn
s elküldi sétálni mind*

*amott meg valaki este a parton
gazdátlan kutyagazdik közt tölti a homokóráát
úszó jégtáblákra írja nevét a nőnek
(hogy masíroznak a betűk a recehártyán!)*

*a szem alig vonszolja magát
mint mag a gyümölcsben, néma*

2.

*a kőtábla alján ugyanaz a nő
felső sarkában cigarettafüst
a nők meg a füst közt fel-alá járkál
a nap, vörös téglatorony*

*az éltes úr sétálni küldi gödröcskéit
ott fekszem a hófehér mezőn
vakolatgödrök peregnek, sorsomat körbeveszik*

én döntöm el, záporozzanak-e a nőre kőpíhék

*csak a fakó lángon megélő holtsúly
retteg tekintetének jégcsapszavától
retteg csikasztekintetemtől*

3.

*„már nincsenek szavaim”, egy szatír a feje fölött
hordozza körbe a városon: a viaszasszony
egyik szeme kerekre nyílik, kibuny*

*buta kis útjaink a sárga viaszban
becsődölnek mind irgalmatlanul*

4.

*ismertem egy felhőt: olyan volt, mint az a nő
naponta felment a tizedikre
saját árnyékát
cipelte ölében
haját mosott, azon mérte a nyár lobogását
fekete s fehér között úszott a füstje*

egy élet alatt az idő fogy éppen egy ölnyt

*ott fekszem megint a vasreszelék közt
a dómot bámulom: túlcsap rajta az éjfé*

mielőtt teáznék, üresre törli tekintetem az újság

NÉMETI RUDOLF fordítása

Mureșan, Viorel (1953, Vicea/Vicsa – Máramaros megye): költő. A kolozsvári bölcsészkar elvégzése után tanár a zsigói gimnáziumban; jelenleg a Nagyváradon megjelenő *Unu* című folyóirat főszerkesztője.

TEODOR MORARU